

ROMÂNIA
TRIBUNALUL CARAȘ-SEVERIN
REȘITA
SECȚIA A II A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.1519/261/2023/a1

Cod operator 2896

SENTINȚA CIVILĂ NR.33/CC

Ședința Camerei de consiliu din data de 10.12.2024

Completul compus din:

PREȘEDINTE: AXENTI ANA

JUDECĂTOR: OLARIU DOINA

JUDECĂTOR: VELA IOANA LUCIANA

GREFIER: LUPU CORINA CARMEN

Pe rol, judecarea contestației formulate de contestatorul CIUBOTARU MARIAN VASILICĂ în contradictoriu cu intimata FIRST BANK, având ca obiect contestație tergiversare cauză.

La apelul nominal făcut în ședința Camerei de consiliu, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care după care,

Instanța pune în discuție cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Nemaifiind alte probe de administrat, excepții de invocat sau alte cereri de formulat, instanța, în baza art. 244 Cod proc.civ., constată cauza în stare de judecată și, în temeiul art. 392 C.proc.civ., declară deschise dezbaterile.

În baza art.394 Cod procedură civilă, declară cercetarea procesului încheiată și dispune închiderea dezbaterilor, procedând la soluționarea cererii pe excepție.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cererii de față, constată următoarele:

Prin **cererea** înregistrată la data de 19.11.2024 sub nr. 1519/261/2023, contestatorul Ciubotaru Marian Vasilică a formulat contestație privind tergiversarea procesului solicitând admiterea cererii astfel încât instanța de judecată să emită soluția, dat fiind numărul de 3 termene în vederea pronunțării soluției, deși legea nu prevede un singur termen, care nu poate depăși 15 zile.

Contestatorul invocă încălcarea dreptului la soluționarea procesului într-un termen optim și previzibil. De asemenea, invocă prevederile art. 396 Cod procedură civilă privind amânarea pronunțării.

Contestatorul precizează că i s-a comunicat existența unui caz justificat, și nu a luat cunoștință pe altă cale, de existența unui asemenea caz care să fi generat, amânarea inițială, iar legea nu prevede amânarea succesivă a pronunțării soluției, dincolo de termenul de 15 zile.

Pe de altă parte, contestatorul nu crede că legiuitorul a avut în vedere, în acele cazuri justificate, mai multe amânări succesive de pronunțare a soluției, cu durata totală de peste 15 zile. Or, în cauza de față, instanța a amânat succesiv pronunțarea, din data de 30.10. 2024, cu durata totală ce va fi de aproape 30 de zile, astfel contestația este vădit admisibilă.

În drept, invocă art. 522 alin. 1, alin. 2 pct. 1 și pct. 4 Cod procedură civilă.

La data de 28.11.2024, contestatorul a formulat **cerere de sesizare** a Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă în ceea ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia (s.n soluției) poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”.

Contestatorul învederează că, conform art. 260 Cod. proc. civila vechi, „Dacă instanța nu poate hotărî de îndată, pronunțarea se va amâna pentru un termen pe care președintele îl va anunța și care nu va putea fi mai mare de 7 zile”. Așadar, inițial, termenul de amânare a pronunțării soluției nu putea depăși 7 zile.

În prezent, norma juridică atacată se află la Secțiunea a 4-a „Deliberarea și pronunțarea hotărârii” din cadrul capitolului II „Judecata”; Cartea a II-a Procedura contencioasă, forma Codului de procedura civilă ulterioară Republicării în M. Of. 247 din 10 aprilie 2015³.

Cu privire la norma juridică atacată învederează faptul că, conform art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă în ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”, este neconstituțional. Norma amintește că pronunțarea ar putea fi amânată, însă eșuează în ce privește contextul în care soluția trebuie emisă.

Termenul de maxim 15 zile, ca orice alt termen procesual, se calculează pe zile libere, astfel prima și ultima zi nu intra în calcul, aspect care generează posibilitatea instanței de a pronunța soluția chiar și după 17 zile, în funcție de natura ultimei zile (zi nelucrătoare conform legii) din aplicarea efectivă a calculării termenului.

Pe de altă parte, doar în acele cazuri justificate, în care instanța nu ia hotărârea de îndată, pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile.

Referitor la efectele normei juridice privind amânarea pronunțării, contestatorul invocă articolul științific Replication and Analysis of Ebbinghaus' Forgetting Curve⁵, ce are la baza și o serie de experimente. Concluziile fiind că aproximativ 53% din informații sunt uitate în decurs de o oră, 66% după o zi și 75% după șase zile.

Contestatorul învederează că majoritatea instanțelor, în prima fază de soluționare a litigiilor civile, în fapt, amâna procesul, folosind aceasta norma juridică neclară și incompletă (art. 39 al. 1) Cod.proc.civ.), realitate ce agravează situația criticată. Pe de o parte, nu este ceva ce ține de activitatea judecătorului, președintele de complet ce a dispus amânarea cauzei. Pe de altă parte, nu MAI este o chestiune privind nivelul muncii a judecătorilor, întrucât numărul dosarelor civile a scăzut la un nivel minim raportat la ultimii 5 ani.

Conform Raportul privind starea justiției pe anul 2023, publicat de CSM în iunie 2024, numărul cauzelor, nou intrate în anul 2023, de tipul „civil” a scăzut în procent de 13,8%, scădere existentă și în ce privește cauzele având ca obiect „minori familie”, „litigii cu profesioniști”, tipuri de dosare ce formează activitatea specifică a Judecătoriilor în ce privește legislația civilă.

La baza cercetării din prezenta motivare a excepției de neconstituționalitate, contestatorul învederează că a folosit exclusiv dosare civile recent instrumentate, respectiv, la Judecătoria Sectorului 5 - dosarul 22044/302/2023 cuprinde 18 amânări succesive de pronunțare; Judecătoria Iași - dos. nr. 4751/245/2023 cuprinde un nr. de 16 amânări succesive, și peste 20 de termen de amânări întrerupte de o repunere pe rol; Judecătoria Fetești - dos. nr. 1835/229/2023 cuprinde un nr. de 14 amânări succesive, și peste 20 de termen de amânări întrerupte de o repunere pe rol.

Contestatorul precizează că și în prezenta cauză, instanța a amânat succesiv pronunțarea, din data de 30 oct a.c., cu durată totală ce va fi aproape de 30 de zile, întrucât legea nu este clară privind limita maximă.

De asemenea, învederează că în dosarele menționate a fost nevoit să depună contestații privind tergiversarea procesului, însă cel mai important instrument pentru prevenirea tergiversării este excepția de neconstituționalitate, ce ar obliga puterea legislativă a preciza cu exactitate termenul maxim privind amânarea pronunțării și eventualele sancțiuni ce ar trebui să intervină pentru nerespectarea duratei maxime.

În opinia sa amânarea pronunțării generează creșterea numărului dosarelor de soluționat, numărul de ore muncite oarecum inutil, resurse consumate, pe fondul în care amânarea pronunțării nu este împiedicată de legiuitor să duca dosarul civil în anul calendaristic următor.

Dacă norma juridică de la art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă ar fi fost clară și previzibilă, numărul total de cauze de soluționat ar trebui să fie pe un ritm de scădere, nu de creștere.

Consideră că norma juridică nu este clară și previzibilă, nu amintește în clar numărul total maxim de zile până când instanța poate amâna pronunțarea, astfel afectează dreptul justițiabililor la accesul la justiție, la soluționarea în termen optim și previzibil a procesului.

Instanța de judecată din prezenta cauză, deși a dispus încetarea cercetării judecătorești și a încheiat dezbaterile, singurele faze ce ar fi putut genera amânarea pentru o perioadă nedeterminată, a dispus amânarea pronunțării în mod succesiv, în temeiul art. 396 al. 1 Cod. proc. civilă, cazul justificat pretins fiind acela „din lipsa de timp”.

În cauza de față, reclamantul sau/si paratul nu au comis nicio neregularitate procesuală, astfel nicio parte nu poate cere, de exemplu, despăgubiri pentru amânarea procesului. În schimb, părțile sunt obligate să formuleze contestație privind tergiversarea procesului, adică să demareze o procedură judiciară contra însăși instanței pentru ca procesul să fie soluționat.

Contestatorul consideră că în procedura de judecată a procesului civil să existe reglementată amânarea pronunțării soluției, pe fondul în care cercetarea judecătorească și dezbaterile au fost închise. Însă, reglementarea actuală nu este clară, nu prevede cu adevărat o limită maximă, și nici nu impune o consecință pentru depășirea termenului amintit superficial la art. 396 alin. 1 Cod. proc. civ., reglementat incomplet, de 15 zile.

Scopul legiuitorului a fost de a oferi un răgaz instanței de judecată de a emite soluția dincolo de ultimul termen de judecată, însă nu mai mult de 15 zile calendaristice.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate solicită instanței să sesizeze Curtea Constituțională întrucât consideră că prevederea din art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă este neconstituțională, fiind încălcate următoarele articole, respectiv art. 1 Statul Roman alin. (3) teza I și alin. (5), art. 21 - Accesul liber la justiție, și art. 124 - Înfăptuirea justiției.

Precizează că norma juridică art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă, în ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”, este neconstituțională. Nefiind clară și previzibilă, norma atacată afectează dreptul de acces la justiție al contestatorului din prezenta cauză și afectează îndeplinirea justiției întrucât lasă loc de interpretare, nedorită de legiuitor în acest caz. În acest sens invocă, cu titlu de exemplu în jurisprudență Decizia nr. 107/27.02.2014 a Curții Constituționale.

Consideră că este necesară invocarea excepției de neconstituționalitate în scopul reabilitării stării de nelegalitate. Textul criticat nu respectă criteriile unei legi de a fi clară și previzibilă, criteriile necesare a fi îndeplinite pentru ca legea să fie obligatorie.

Mențiunea de la art. 396 alin. Cod procedură civilă „pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”, este plină de echivoc, textul fiind neclar, pe fondul în care nu amintește de care termen este vorba, unul de clasic de soluționarea a cauzei, sau unul maxim în care instanța trebuie să emită hotărârea.

Contestatorul precizează faptul că norma atacată afectează principiul legalității, creionat de art. 1 alin. 3 teza I din Constituția României cât și celelalte articole amintite mai sus.

Exigențele procedurii civile ar trebuie să protejeze nu doar creditorii, ci și pe contestatorii debitori, pe fondul în care executarea continuă în timpul procesului civil.

Contestația la executare, pe baza unui pretins titlu executoriu, presupune respectarea unei proceduri clare și previzibile, în care debitorii s-aдетina posibilitatea efectivă de a beneficia de protecție judiciară, iar soluția așteptată poate însemna eficacitatea protecției cerute.

În ce privește textul constituțional - art. 1 alin. 3) teza I din Constituția României, exigentele acestuia privesc și scopurile activității statale dintr-o executare silita civilă, prefigurate în ceea ce îndeobște este numit ca fiind domnia legii.

Aceasta din urma sintagma implică subordonarea statului față de drept, asigurarea acelor mijloace care să permită dreptului să cenzureze opțiunile politice și, în acest cadru, să pondereze eventualele tendințe abuzive, discreționare ale structurii etatice.

În cazul de față, din cauza normei juridice neclare și imprevizibile, executorul judecătoresc dispune continuarea executării silite efective a debitorului contestator.

Felul cum este reglementată amânarea de pronunțare a soluției goleşte de conținut însăși ideea de deliberare, însăși obligația instanței de hotărî asupra cererii deduse judecătii.

Rațiunea pentru care a fost creată amânarea pronunțării este înlocuită de uitare, lipsă de sancțiune, dezinteres, și în final cu posibila eroare de judecată.

Statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea legilor și a tuturor actelor normative cu aceasta, existența regimului de separație a puterilor publice, care trebuie să acționeze în limitele legii, și anume în limitele unei legi ce exprimă voința generală. Statul de drept consacră o serie de garanții, inclusiv jurisdicționale, care să asigure respectarea drepturilor și libertăților cetățenești prin autodelimitarea statului, respectiv încadrarea autorităților publice în coordonarea dreptului.

Curtea Constituțională nu s-a pronunțat asupra art. 783 art. 1 Cod procedură civilă și nu există cauze pendinte aflate în faza de raport.

În drept, invocă art. 29 alin. 1 din Legea nr. 47/1992¹ privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Examinând contestația formulată în cauză prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, tribunalul constată că este nefondată, urmând a o respinge în consecință.

Pentru a dispune astfel, tribunalul constată că, în conformitate cu prevederile art. 522 alin. (1) C.proc.civ., „*oricare dintre părți, precum și procurorul care participă la judecată pot face contestație prin care, invocând încălcarea dreptului la soluționarea procesului într-un termen optim și previzibil, să solicite luarea măsurilor legale pentru ca această situație să fie înlăturată*”.

Potrivit dispozițiilor art. 522 alin. (2) C.proc.civ., *contestația menționată la alin. (1) se poate face în următoarele cazuri: „1. când legea stabilește un termen de finalizare a unei proceduri, de pronunțare ori de motivare a unei hotărâri, însă acest termen s-a împlinit fără rezultat; 2. când instanța a stabilit un termen în care un participant la proces trebuia să îndeplinească un act de procedură, iar acest termen s-a împlinit, însă instanța nu a luat, față de cel care nu și-a îndeplinit obligația, măsurile prevăzute de lege; 3. când o persoană ori o autoritate care nu are calitatea de parte a fost obligată să comunice instanței, într-un anumit termen, un înscris sau date ori alte informații rezultate din evidențele ei și care erau necesare soluționării procesului, iar acest termen s-a împlinit, însă instanța nu a luat, față de cel care nu și-a îndeplinit obligația, măsurile prevăzute de lege; 4. când instanța și-a nesocotit obligația de a soluționa cauza într-un termen optim și previzibil prin neluarea măsurilor stabilite de lege sau prin neîndeplinirea din oficiu, atunci când legea o impune, a unui act de procedură necesar soluționării cauzei, deși timpul scurs de la ultimul său act de procedură ar fi fost suficient pentru luarea măsurii sau îndeplinirea actului.*”

Dispozițiile privitoare la contestația privind tergiversarea procesului au fost edictate pentru a veni în sprijinul părților de a li se soluționa cererea într-un termen rezonabil, optim și previzibil, respectiv pentru a înlătura piedicile care se pot ivi în soluționarea cauzei datorită nerespectării unor termene procedurale, nerespectare datorată fie părților, fie instanței de judecată, fie altor participanți în proces.

Din analiza motivelor invocate de către contestator, Tribunalul constată că acestea se subsumează motivului de contestație prevăzut la art. 522 alin. 2 pct. 4 C.pr.civ.

În speță, deși durata procesului poate părea excesivă la prima vedere, trebuie luate în considerare realitățile privind supraîncărcarea instanțelor de judecată, precum și volumul de dosare pe care instanța investită cu fondul cauzei trebuie să îl gestioneze.

În acest context, apreciază că instanța nu și-a nesocotit obligația de a soluționa cauza într-un termen optim și previzibil. De asemenea, nu se va putea considera cu temei că judecătorul cauzei nu ar fi luat măsuri stabilite de lege ori nu ar fi îndeplinit din oficiu, atunci când legea o impune, un act de procedură necesar soluționării cauzei, observându-se că în fapt cercetarea judecătorească a fost finalizată, iar cauza fost reținută în pronunțare.

Astfel, se constată că deși pronunțarea a fost amânată în mod repetat, durata amânărilor nu a fost excesivă, aceasta putând fi justificată în cazul de față prin lipsa de personal de la Judecătoria Moldova Nouă, și rolul încărcat al completelor.

Conform actelor și documentelor aflate la dosarul cauzei, rezultă că la data de 27.11.2024, Judecătoria Moldova Nouă a pronunțat sentința civilă nr. 370/27.11.2024 în dosarul nr. 1519/261/2023.

Prin urmare, cauza care ar fi putut da dreptul instanței să cerceteze o eventuală tergiversare a procesului în temeiul art. 522 Cod procedură civilă a încetat și, drept consecință, cererea formulată de petentă a rămas fără obiect, urmînd a fi respinsă.

Analizând cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă, instanța reține următoarele:

Punctul de vedere al reclamantului:

Contestatorul consideră că norma juridică nu este clară și previzibilă, nu amintește în clar numărul total maxim de zile până când instanța poate amâna pronunțarea, astfel afectează dreptul justițiabililor la accesul la justiție, la soluționarea în termen optim și previzibil a procesului.

Instanța de judecată din prezenta cauză, deși a dispus încetarea cercetării judecătorești și a încheiat dezbaterile, singurele faze ce ar fi putut genera amânarea pentru o perioadă nedeterminată, a dispus amânarea pronunțării în mod succesiv, în temeiul art. 339 alin. 1) Cod. proc. civilă, cazul justificat pretins fiind acela „din lipsa de timp”.

Reclamantul mai arată că nu au comis nicio neregularitate procesuală, astfel nicio parte nu poate cere, de exemplu, despăgubiri pentru amânarea procesului.

În schimb, părțile sunt obligate să formuleze contestație privind tergiversarea procesului, adică să demareze o procedură judiciară contra înseși instanței pentru ca procesul să fie soluționat.

Reclamantul nu crede că este echitabil ca, din cauza unei norme juridice, părțile să fie necesare a întreprinde următoarele măsuri sau soluții, respectiv:

- să aștepte, o perioadă nedeterminată de timp, ca instanța de judecată să emită soluția, ulterior amânării succesive a pronunțării,
- să demareze o nouă procedură judiciară, fie ea și una necontencioasă, amintită mai sus,
- să angajeze servicii juridice suplimentare celor cerute inițial,
- să suporte cheltuieli de judecată suplimentare, unele ce nu sunt generate de culpa părții adverse,
- să achite o nouă taxă judiciară pentru instrumentul contestației privind tergiversarea,
- să demareze o posibilă stare de incompatibilitate a judecătorului/judecătorilor, împotriva căruia/căroră se demarează, indirect, contestația privind tergiversarea procesului. În mod rezonabil, judecătorul/judecătorii care amâna pronunțarea, în temeiul normei juridice, se poate/pot considera jignit, calomniat și chiar atacat de partea care îl acuză de tergiversarea soluționării procesului, prin amânarea repetată a pronunțării, în temeiul art. 396 Cod. proc. civ..
- să aștepte soluția de la instanța superioară celei sesizate cu contestația privind tergiversarea.

Consideră utilă sau necesară ca în procedura de judecată a procesului civil să existe reglementată amânarea de pronunțării soluției, pe fondul în care cercetarea judecătorească și dezbaterile au fost închise.

Însă, reglementarea actuală nu este clară, nu prevede cu adevărat o limita maxima, si nici nu impune o consecința pentru depășirea termenului amintit superficial la art. 396 alin. 1) Cod. proc. civ.. reglementat incomplet, de 15 zile.

Scopul legiuitorului a fost de a oferi un răgaz instanței de judecată de a emite soluția dincolo de ultimul termen de judecată, însă nu mai mult de 15 zile calendaristice.

Punctează amânarea succesivă a pronunțării soluției, din prezenta cauza, ca fiind una general valabilă

Instanțele amâna soluționarea cauzelor civile, folosind o normă juridică creată pentru cazuri excepționale, ce ar trebui să vizeze amânarea pentru o perioadă de maxim, nicidecum nu ar permite amânări succesive, din 15 în 15 zile.

Dar, din cauza normei atacată, a fost reglementată posibilitatea amânării la nesfârșit a unei cauze civile.

Întrucât art. 396 alin 1) Cod. proc. civ. e lipsită de claritate și previzibilitate, însă și legalitatea sa este pusă la îndoială, drept pentru care nu respectă esența și litera principiului amintit de art. 1 alin. (5) din Constituția României.

Reclamantul consideră că textul criticat nu respectă criteriile unei legi de a fi clară și previzibilă, criterii necesare a fi îndeplinite pentru ca legea să fie obligatorie. Cu această ocazie, amintește art. 8 alin. 4) din Legea 24/ 2000 conform căruia (4) *Textul legislativ trebuie să fie formulat clar fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce.*

În cazul de față, mențiunea de la art. 396 alin. 1 Cod proc. civ. "pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile", este plină de echivoc, textul fiind neclar, pe fondul în care nu amintește de care termen este vorba, unul de clasic de soluționarea a cauzei, sau unul maxim în care instanța trebuie să emită hotărârea.

Norma atacată afectează principiul legalității, creionat de art. 1 alin. 3) teza I din Constituția României cât și celelalte articole amintite mai sus.

Felul cum este reglementată amânarea de pronunțare a soluției goleşte de conținut însăși ideea de deliberare, însăși obligația instanței de a hotărî asupra cererii deduse judecării.

Pârâtul nu a formulat un punct de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Punctul de vedere al instanței:

Tribunalul reține că, potrivit prevederilor art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (1) *Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare*), care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*

(2) *Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă.*

(3) *Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.*

(4) *Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora.*

(5) *Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale.*

*Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară**), în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*

Din aceste dispoziții legale rezultă că obiectul excepției de neconstituționalitate trebuie să îndeplinească în mod cumulativ următoarele cerințe imperative stabilite prin legea organică a Curții Constituționale:

- să fie o lege sau ordonanță ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță;
- legea sau ordonanța ori dispoziția criticată să fie în vigoare;
- legea sau ordonanța ori dispoziția criticată trebuie să aibă legătură cu soluționarea cauzei;
- legea sau ordonanța ori dispoziția criticată să nu fi fost constatată ca fiind neconstituțională printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

În prezenta cauză instanța apreciază că dispozițiile a căror neconstituționalitate s-a invocat sunt prevăzute de lege, sunt în vigoare, nu au fost declarate neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții, dispoziția are legătură cu soluționarea cauzei.

Conform art. 396 al 1 Cod procedura civilă, „*În cazuri justificate, dacă instanța nu ia hotărârea de îndată, pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile*”.

Amânarea pronunțării nu reprezintă o situație la care trebuie să se recurgă în mod obișnuit. Ea reprezintă o instituție procesuală de excepție, împrejurare ce trebuie justificată.

Amânarea pronunțării se poate dispune doar dacă judecătorii nu au un timp suficient la dispoziție pentru a se pronunța „de îndată”. Cel mai adesea, amânarea se dispune în practică în cauzele de o complexitate sporită și în care judecătorii n-au avut timpul necesar să se pronunțe „de îndată”.

Amânarea pronunțării este utilă și din perspectiva faptului că după o ședință de judecată în care se instrumentează un număr de 50 chiar 100 de cauze, dosarele cu o complexitate ridicată nu pot fi analizate în aceeași zi datorită lipsei de timp, dar și a oboselii, riscul să fie omise anumite aspecte fiind foarte mare.

În prezent instanțele se confruntă cu o lipsă acută de judecători, ceea ce explică rolul încărcat al instanțelor. Modificările legislative și practica judiciară în continuă schimbare impun acordarea unor termene judecătorilor pentru a pronunța hotărâri corecte.

Din acest punct de vedere apreciem că dispozițiile art. 396 al 1 Cod procedură civilă, respectiv sintagma, *pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile, nu sunt neconstituționale*.

Pentru aceste considerente, tribunalul, în baza art. 525 Cod procedură civilă urmează să respingă ca rămasă fără obiect contestația privind tergiversarea procesului în dosarul nr. 1519/261/2023 formulată de contestatorul CIUBOTARU MARIAN VASILICĂ;

Va dispune sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă în ceea ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen ce nu poate depăși 15 zile”, ridicată de contestatorul CIUBOTARU MARIAN VASILICĂ în contradictoriu cu pârâta FIRST BANK,

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
H O T Ă R Ă Ș T E

Respinge ca rămasă fără obiect contestația privind tergiversarea procesului în dosarul nr. 1519/261/2023 formulată de contestatorul CIUBOTARU MARIAN VASILICĂ.

Admite cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă formulată de contestatorul CIUBOTARU MARIAN VASILICĂ.

Dispune sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă în ceea ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen ce nu poate depăși 15 zile”, ridicată de contestatorul CIUBOTARU MARIAN VASILICĂ,

cu domiciliul procesual ales la Av.
Velicu Daniel, în București, str. Ienachita Vacarescu, nr. 48, ap. 11, sector 4 în contradictoriu
cu pârâta FIRST BANK, cu sediul în București, șos. Nicolae Titulescu, nr. 29-31, sector 1 și,
cu sediul procedural la Societatea civilă de Avocați Zandomeni din mun. Timișoara, str. Paul
Chinez, nr. 6, ap. 8, județul Timiș.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței,
azi, 10.12.2024.

PREȘEDINTE,
AXENTI ANA

JUDECĂTOR,
OLARIU DOINA

JUDECĂTOR,
VELA IOANA LUCIANA

GREFIER,
LUPU CORINA CARMEN

Red.A./Tehnored.LCC/11.12.2024
4ex./2com./11.12.2024

C.L. 11 Decembrie 2024